

θλιε, σὺ φαντασιοταπῶν ἐντεῦθεν ὑπερβάλλεις καὶ ἐκείνους! Λίδοζείαι τῶν ὅποιων ἐδογμάτισαν μὲν συντεφιασμὸν ψυχῆς τε καὶ σώματος συνάμα, οὐχὶ δὲ καὶ ὑργυρολογίαν κακούργον! Ἐπειτα, τίς ὑμῶν τῶν φιλοσοφούντων οὕτως ἔχει τῇ Θέμιδι; Οἱ Κικέρων ἐδογμάτιζε μὲν θεόσδιτον ψυχὴν, οὐχὶ δὲ, ὡς περ σὺ, θυητόψυχον καὶ κακούργον ἀργυρολυγίαν. Οἱ Ἑπίκτητος, οἱ Σένεκας, οἱ Μάρκος οἱ Ἀντωνῖνος, ἐπρέσβευον μὲν τὴν ψυχὴν ὡς μέρος τῆς θείας οὐσίας, οὐχὶ δὲ καὶ τῆς γηίνης μεταπλικῆς, ὡς περ σὺ, καὶ οἱ ἐφάμιλλοι σου ἀργυροπλάτραι. Οἱ Θαλῆς ἐνομοποίησε μὲν αὐτὴν φύσιν, ἐν ἑστῇ διὰ παντὸς κινουμένην, οὐχὶ δὲ ὡσπερ σὺ, καὶ ἔτεροι οὗτοι θυητόψυχοι πετρολάτραι. Οἱ Πυθαγόρας ἐπίστευε μὲν αὐτὴν ὡς ἀριθμὸν αὐτοκίνητον αἰώνιον, οὐχὶ δὲ καὶ, ὡς περ σὺ, καὶ ἡ τὴν τέχνην σου διδασκόμενοι, φθοροψυχίαν. Οἱ Πλάτων ἐδίδασκε μὲν αὐτὴν, ὡς πνευματικὴν οὐσίαν δι' ἀρμονικοῦ ἀριθμοῦ ἔθαντις κινουμένην, παντάπασιν ὄμως, ὥσπερ σὺ μάταιος, καὶ οἱ ἀργυροτοκογύφοι, συναπλεσθεῖσιν τῷ σώματι. Οἱ Αριστοτέλης ἐλεγε μὲν αὐτὴν ἐντελέχειαν ἀεὶ, ἥγουν μὲν ἐντέλειαν, ὡς φέρειπεν, τὸ ών κατὰ δύναμιν ἐστι νεοσσός· καὶ ἐντελέχειαν οὐκ ἔστι, οὐχὶ ὄμως ἀμφοτέρουν τὴν ἀπόλειαν, ὡς σὺ καὶ οἱ τοῦ μαμμωνᾶ λάτραι. Οἱ Δέκαρχος ὑπελάθετο μὲν, ὡς οὖσαν ἀπαίστως αὐτὴν ἀρμονίαν καὶ συμφωνίαν τῶν τεσσάρων στοιχείων τῆς γῆς τοῦ ιδατος, ἀέρος καὶ πυρὸς, οὐχὶ βέβαια, ὡς σὲ, καὶ τοὺς μαμμωνιστὰς, τυφλοὺς ἀργυροπράκτορας, ἀποσύνθεσιν εἰς τὴν φύσιον διεξάζοντας προσωρινῶς. Οἱ Ιατροφιλόσοφος Ασεληπιαδῆς, ἐλάτρευε μὲν, κοινὴν ἀέναον πασῶν τῶν αἰσθήσεων ἐνέργειαν, μηδαμῶς δὲ καὶ ἀνενέργητον καὶ ἀκόματον ὡς σὲ, καὶ τοὺς σὸν σοι. Οἱ Ἐμπεδοκλῆς, σύνθεσιν ἀθανάτον πάντων τῶν στολγίων, οὐχὶ δὲ καὶ ἀποσύνθεσιν θυητὴν, ὡς σὺ γεωλάτρα, καὶ οἱ σὸν τοῦ χαλκοπροσωπολάτραι. Οἱ Δημόκριτος καὶ οἱ Λεύκιππος ἐκ πυρὸς τὴν ψυχὴν πεποιημένην· ὅχι ὄμως καὶ ἐξ ἀργύρου· δὲ Ἐπιθορμος ἐκ τοῦ Ἡλίου ἐξηγθεῖσαν· οὐχὶ δὲ καὶ ἐκ χρυσοῦ. Οἱ δὲ Ἰππων ἐξ ὕδατος ἀθανάτου καὶ ψωφόρου· ὅχι δὲ καὶ ἐξ Αταγκανάραβος, ὡς σέ. Καὶ οἱ Ξενοφάνης ἐξ ὕδατος καὶ γῆς· καθόλου δὲ λιθογύρου, ὡς σὺ, καὶ οἱ μαθηταί σου. Οἱ δὲ Κρίτιος ἐλεγεν, διτεὴ τῇ ψυχῇ ἐστι τὸ αἷμα, οὐχὶ δέκαὶ δὲ οἶνος, τὸ οἰνόπνευμα τὸ πράντι, ὡς σύ. Θ δὲ Ἰπποκράτης, ἐφηπλωμένον τὴν ψυχὴν ἐδόξαζε πνεῦμα ἐν ὅλῳ τῷ σώματι· ὅχι! οὐχὶ! καὶ πραντικοῦγονικὸν ἐν τῇ μαμμωνικῇ κοιλίᾳ σου. Οἱ δὲ Κριτούλαος, τὴν ψυχὴν ἐλεγεν πέμπτην οἰσίαν ἀέναον, οὐχὶ μίαν τὴν τῆς ἀγυρτικῆς ἀργυρολογίας, ὡς σύ.

Ἀπαντες οὖτοι, ὡς ὄφες, οἱ ἀνατομεῖς τῶν ἀνθρώπινων ἰδεολογιῶν, πώποτε δὲν ἤρνηθησαν τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς, ὡς σὲ τὸ θυητὸν ἀργυροπράκτορα θυσιάσαντα πλέον ἡ καθ' Ἡρόδην τὰ ἄκακα βρέφη ἀπὸ 3 μέχρι 30 καὶ ἐπέκεινα ἐτῶν, ὡς ἀποδειχθήσε-

ται προτεχός, διὰ νὰ μάθης νὰ φέρεσαι δπῶς δεῖ, ὡς περ δὲν, καὶ διπού δεῖ, ὡς λέγει ὁ Εὐάγριος. Οὐτε δὲ καὶ ὁ Πυθαγόρας καὶ ὁ Πλάτων ιστοτιστον τὴν μετεμψύχωσιν· τοῦτ' ἔστι τὴν ἀπὸ ζῶντος ζῶντος μετάβασιν τῆς ψυχῆς καὶ τελευταῖον τὴν θνητῶν αὐτῆς μετὰ τοῦ Θεοῦ· οὐ παρήθη. Οὐχὶ δὲ καὶ τὴν προσήλωσιν εἰς τὸ ἄψυχον μέταλλον, μέσον θεῖον ὃ ἀνθρώποις πορίζεται τὸ «τρώγειν ἵνα ζῷη, οὐχὶ δὲ καὶ ζεῖν ἵνα τρώγη, ὡς σὲ τὸν κοιλιοδουλὸν μαμμωνολάτρην.

Τέλος πάντων διαλύσσεις αὐτούς οἱ Θεος τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ, οὐκ ἐφείσθη τὴν ἀπώλειαν τοῦ μονογενοῦς του ιδίου, διὰ τὴν ἐξάλειψιν τῶν προλήψεων καὶ δεισιδαιμονιῶν· διεν καὶ εὐηγγέλισε τὸ «οὐ δύνασαι δουλεύειν Θεὸν καὶ Μαμμωνᾶν.» Σὺ δὲ προτιμήσεις τὸν ἀδελφόν σου διάκολον Μαμμωνᾶν, παρὰ τον Θεόν, δὲν μένει, εἰμή, ἐμβιηθῆναι σοις εἰς τὸ πῦρ τὸ ἔζυτερον, εἰς τὴν γένεναν τοῦ πυρός, εἰς τὸν τοῦ ἀτθελφοῦ τοῦ Φειτοιτῆστα μαῦρον ἄγγελον, πρὸς δεύτερον σφυρηλατητισμὸν τῆς κτενούγιας σου ἐπὶ τοῦ σφυρακμωνικοῦ του πτυνδιδάκτορος τὸ ἐργοστήσιον, πρὸς παραχρειγματισμὸν σοῦ καὶ τῶν σὺν σοὶ χρυσεργυρολατητῶν ἐπέρων μεταλλικῶν στοιχείων: τοῦ Βρυμίου, Φθορίου, Χαλκίου, Άργιλου, Θουρίου, Χαλκοῦ, Μαγγανησίου, Λευκοχρύσου, Όσμιου, κ.τ.λ., καὶ περισσέωτα καταλέγειν.

(Ἀκολουθεῖ).

Μὲ μεγίστην μη; λύπην καὶ ἀνέκφραστον δυσαρέσκειαν πληροφοριώμενα, διτεὶ αἱ εἰς τὸν ὑπὸ Αριθμὸν 23 τοῦ παρόντος. Συγγράμματος προσδοκίας, περὶ συστάσεως ἐν τῇ Κομοπόλει Ἀξερίου Ἑλληνικῆς Σχολῆς, καὶ βελτιώσεως τῆς Ἀλληλοδιδακτικῆς αὐτῆς, ἀπέβησαν κατὰ δυστυχίαν μάταιοι! Μάλιστα δὲ εἰς αἰώνα καθ' ὅν φρουρούμενον τὸ ἔνιον ήμῶν, ὑπὸ τὴν ισχυρὰν αιγάλεα τοῦ τριτεβάστου ήμῶν καὶ Φιλομούσου Ἀνακτος ΣΟΥΛΑΤΑΝ ΑΠΤΟΥΛ ΜΕΖΙΤ, οὐ τὸ Κράτος ἀδιασίστως δικτηρείν, ὑποτελεῖς χαῖρον ἀπειραρίθμων ἐτέρων πλεονεκτημάτων, καὶ τῆς ἀκωλύτου τῶν γραμματῶν ἐκπαιδεύτεμις, καὶ τῆς τῶν θρησκευτικῶν ήμῶν ἀπαραβιάστου τελετῆς διότι η μὲν Ἀλληλοδιδακτική, ὡς μὴ ὄφειλεν, εὐρίσκεται εἰ; τὴν αὐτὴν σχεδὸν κατάστασιν, ὡς μὴ ἐχούσης τὰ συντείνοντα πρὸς τὴν ήθον κὴν καὶ διανοτικὴν ἀνάπτυξιν τῶν μαθητῶν κατάλληλα καὶ πρότροφρα θύλικά μέσα, καὶ τὴν ἀνταξίου μισθοδοσίαν τοῦ ἀξιοτίμου Διδασκάλου αὐτῆς κυρίου Ἀνθίμου, διτεὶ οὐκ δόλιον συνεισφέρει διὰ τῆς ἐπιμελείας του καὶ διὰ τῆς ιδίους ἀναλώμασι προσφορᾶς του, ὑπὲρ τῆς βελτιώσεως τῆς Σχολῆς καὶ τῆς τῶν μαθητῶν αὐτοῦ προσόδου, περὶ ὃν θέλομεν διμιλήσει ἐν καιρῷ τῷ δέοντι.

Η δὲ ἀρτίσυστατος Ἑλληνικὴ, διευθυνομένη παρά τινος διδασκάλου, ἐσγάτως συστηθέντος, οὐκ αἰδαμέν πως, διὰ τὰς ἀμαρτίας πινχνὸν τῶν ἑκεῖσε Χριστιανοποχίδων ὄμοιγενῶν, δὲν παρέχει ἐ/έγγυα εὐελπιστικῆς δρέψεως τῶν καρπῶν τῶν πολυδαπάνων πένων, κατὰ τὸ δοκοῦν τῶν ἑκεῖσε φιλομούσων ὄμοιγενῶν· ἐπειδὴ διευθύνων διδάσκαλος δὲν δίδει ίκανὰ μαθήσεως δείγματα τῆς προσδόκου κατά τε τὰ γράμματα καὶ τὰ ἥτη.

Δυστάξομεν νὰ ἔλθωμεν εἰς λίαν δυσαρέστους περὶ αὐτοῦ ἐξηγήσεις, κατὰ τὰς πληροφορίες, καὶ δὲν δυνάμεθ ἐπὶ τοῦ παρότου, εἰ μὴ, νὰ συστήσωμεν τὴν προσοχὴν τῶν φιλομούσων Ἀξιών, περὶ τοῦ σπουδαίου τεύτου θέματος, ἵνα μὴ ψευσθῶσιν αἱ γρηγορίαι περὶ αὐτῶν ἐλπίδες τοῦ ἔνους ἡμῶν.

Ἐπαρκούμεθα δὲ ἥδη νὰ εἴπωμεν, διτὶ πᾶς ὁ τὴν Ἕπιμόσιον ἥθελκην ἐμπιστεύεις Ἑλληνοδιδάσκαλος, δὲν πρέπει νὰ διδῃ ἀφορμὰς κατηγορῶν ἀπρεπῶν, γινόμενος σκάνδαλον διγύνειας καὶ ἀνάρμοστον εἰς τὸ ἔνδυμα τοῦ ἀποίου φέρει κακογένειας ἐκ τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ, δὲν ἀρμόζει, λέγομεν, ἐν πρώτοις ιὰ μετονομάζῃ τοὺς μαθητάς του εὐθὺς ὅλους, ἀπὸ Γεώργιον, φέρ' εἰπεῖν, εἰς

Θουκιδίδην, καὶ ἀπὸ Δημητρίου εἰς Εενοφῶντα κτλ., ὅπερ, σὺν τοῖς ἄλλοις, προσβάλλει κοι τὴν θρησκευτικὴν σεμνότητα τῶν ἀνατολικῶν μᾶλιστα κοινωνῶν, ὡς δίδων γάρ των θρησκευτικῆς περὶ αὐτοῦ παρεξηγήσεως καὶ δυσπιστίας. Ἐπειτα μὲ τὴν μετωνυμίαν ταύτην φυσικῷ τῷ λόγῳ δὲν ἔξαρταται ἡ ὑπόληψις τοῦ διδασκάλου, ἀλλ' εὗτε ἡ ἀληθὴς πρόσδος τῶν μαθητῶν, ἀνευ καρπῶν ἐπαξίων, διὰ νὰ μὴν ἔγγωμεν ἀκολούθως καὶ γοροβοσκούς δημοσθένεις. Δεύτερον δὲ πρέπει νὰ τυρῆσθαι τὴν ἔθισην ἀξιοπέπειαν εἰσάγων τὰ ἀπὸ λογίους ὄμοιγενεῖς σύντεταγμένα καὶ πρόσφορα διὰ τὸν τόπον διδακτικὰ βιβλία, καὶ ἴδιως τὰ κατ' ἔγκρισιν τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας μας Πατριαρχείου, ἥτις φρονέμως ποιοῦσα ἐνέκρινεν ἑκεῖνα τὰ βιβλία ὡς διδακτικά, ἀτινα πιρέχουν μᾶλλον ὀφέλειαν τῆς εἰκόνης καὶ θύλικὴν ἡ βλάσπελην δημόσιον καὶ ἀτομικήν.

Οὕτως διδάσκαλος κατὰ χρέος ἀπαραίτητον ὠφείλει νὰ εἰσάγῃ, σεβόμενος ἑαυτὸν καὶ τὸ ἔθνος του, ἀνὴν γνήσιον τέτον τῆς ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, μᾶλλον τὰ κατ' ἔγκρισιν τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας μας διδακτικὰ βιβλία; ἢ νὰ λαχτεῖ ἀντὶ καταφρονῶν ἐντεῦθεν πᾶσαν ἀθνικὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ θρησκευτικὴν ἀναζώσων τῶν μαθητῶν του, ἐπ' ὅτερῷ τῆς ιερᾶς ἑδρᾶς αὐτοῦ. Τρίτον δὲ καὶ τελευταῖον, νὰ ἦναι εὐπροσήγορος, ἥθικός, Πρόσος, νὰ μὴν ἦναι εἰηματίας, νὰ μὴν ἦναι δεύτερος ἀνάδο-

χος, νὰ σέβεται τὰ πάτρια, νὰ ἦναι φιλαληθής, νὰ μὴν ἦναι κερδοσκόπος! νὰ μὴν ἦναι αὐθάδης, νὰ μὴν ἦναι κομματάρχης, ἀλλ' ἀμερόληπτος, νὰ μὴν ἐπισκέπτεται μόνον τοὺς μὲν ἐπὶ σκηνῇ καὶ ἀφίνη τοὺς δέ· νὰ μὴν ἦναι ἀνόρτος, ἀλλὰ συνετὸς εἰς τὰς παραδόσεις του, νὰ μὴν ἦναι φιλόνεικος, νὰ μὴν ἦναι θυμώδης, νὰ ἦναι ἐπιμελής, χρηστούπης, ἀνεπιλήπτου ἐν γένει, καὶ παραδειγματικῆς διαγωγῆς, διὰ τὰ μὴν ἀκούση, «αἱ δεῖοις λέγει σοφός τις».

Ταῦτα ἐπὶ τοῦ παρόντος παρατηροῦντες ἐν γένειν, λαβίντες ἀφορμὴν ἐκ τῆς πληροφορίας τοῦ Ἀξιών εὐελπίζομεθα εἰς τὴν διέρθωσιν αὐτῆς ἐπὶ τὰ κρείτω, εὐχόμενοι δὲ νὰ μὴν ἔλθωμεν εἰς ἑτέρας πικρὰς διασφῆσες; ἀλλ' εἰς δικαίους ἐπαίνους καὶ τερπνὰ περὶ τῆς προσδόκου τῶν φιλτάτων τέκνων αὐτῶν αὐγήματα καὶ μαρσυνικάς στέψεις.

O

ΒΑΛΜΙΕΡΟΣ.

(Συνέργεια).

Ἡ Ἐλεονώρα ἐκράτει τακτικὴν ἀλληλυγραφίαν μὲ τὸν Βαλμιέρον· τὸν εἰδιοποίησε δὲ τὸν θάνατον τοῦ θείου της, καὶ διτὶ τώρα ἔμενεν αὐτεξόσιας καὶ κυρια τῆς λαμπρᾶς της καταστάσεως. Ἐπομένως δὲ τὸν ἔδιδε νὰ ἐνόησῃ διτὶ τώρα ἡ τὸν ἔλευθέρη νὰ πράξῃ ὅ, τι ἦνελεν, διτὶ κάνεν πρόσκομμα δὲν ὑπάρχει πλέον, καὶ διτὶ αὐτὴ καταφρονεῖ τὴν κοινὴν γνώμην. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἡ Ἐλεονώρα ἀνεψλέγετο ἀπὸ τὴν ἥδονὴν τοῦ νὰ προσφέρῃ τὴν γεινὰ καὶ τὰ πλούτη της εἰς τὸν Βαλμιέρον· ἀλλ' οὐτος διετήρει πάντοτε τὸ ἴδιον πεῖσμα, συλλογίζομενος τὶ ἀπήγουν κατὰ τὴν γνώμην του τὸ καθῆκον καὶ αἱ δυσευγίαι του. Εἶγε δὲ μεριστὴν ἀνυπομνησίαν νὰ πεταῖῃ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός του, νὰ ἔχαναι δη τὴν ἀξιοτίμον φύλιν του, ἀλλὰ τὸ χρέος του ἂτο νὰ ἐπιτηδιώσῃ τὴν παραγγελίαν την δοπίαν ἢ ἀτυχῆς Σπινώλα τὸν εἰχε δώσει διὰ τὸν βασιλέα. Τρέγει λοιπὸν εἰς τὴν αὐλὴν, προλαβῶν τοὺς ἀπεσταλμένους τῆς Δημοκρατίας καὶ ζητεῖ νὰ παρέμπισται εἰς τὸν βασιλέα. Ἰδού διερραύλειον στρατιώτης!, ἐφώναζεν εὐθὺς ὁ Λουδούκης διτὲ τὸν ἔδεν, ἔρχεται νὰ μὲν ζητήσῃ ἀνταμοιβήν; Ὡ! Εἰ ναι ἀξιος!...

— Μεγαλεύότατε! ἀπεκρίθη ὁ Βαλμιέρος πίπτων εἰς τὰ γόνατα τοῦ Μονάρχου· καὶ ποίαν ἄλλην κολακευτικώρχιν ἀμοιβὴν ἥδουνάμην νὰ ἐπιθυμήσω, παρὰ τοὺς ἐπαίνους τεὺς δόποις; ὁ βασιλεὺς μου ἐκ καλοκαγαθίας του πύδοχης νὰ μὲ κάμη; Δὲν ἔμελα δὲ ποτὲ τολμήσει νὰ φανῶ τόσον φιλόδοξος ὡστε νὰ παρέμπισται ἥδη ἐνώπιόν σου, ἀν δὲν εἴχα νὰ σὲ λαλήσω